

Arrest

nr. 350 612 van 17 juli 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ESHAGHZEY, *loco* advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. M. (...), verklaart een Marokkaans staatsburger van Sahrawi origine te zijn. U werd geboren op (...) april 1998 in Sidi Belyout, Casablanca, in Marokko. U bent soennitisch moslim maar stopte op uw achttien jaar met bidden en ging niet langer naar de moskee omdat u de geloofshandelingen tijdrovend en zwaar vond. In Marokko hebt u steeds samen met uw ouders en uw broer E. (...) in Casablanca gewoond. U ging tot de eerste graad van het middelbaar naar school, u was toen vijftien of zestien jaar. Nadien volgde u een koksopleiding en vervolgens een opleiding als reparateur van vensters. Daarna liep u vier maanden stage in

hotel Farah. U spendeerde het merendeel van uw tijd met het rondhangen aan uw school samen met uw vrienden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. Toen u twaalf à dertien jaar oud was, ontdekte u dat u op jongens valt. Op school leerde u A. T. (...) kennen. Jullie hadden een keer seks en zo ontstond jullie relatie. In Casablanca bezocht u geregeld de tuin Nevada. Hier kwamen homoseksuele personen samen en waren er mensen die zich prostitueerden. De politie patrouilleerde regelmatig op deze plek. In augustus 2016 was u hier samen met uw vriend A. (...). Jullie werden er beiden opgepakt en naar het politiecmissariaat gebracht. U verbleef hier vier dagen, op de vijfde dag moest u voor de rechtbank verschijnen. U werd vrijgelaten en mocht terugkeren naar uw ouderlijke woning. Echter had dit incident ervoor gezorgd dat uw familie alsook de mensen uit uw wijk op de hoogte waren van uw seksuele oriëntatie. Uw familieleden behandelden u slecht, ze sloten u geregeld op in een donkere kamer. Op straat werd u ook vaak bekeken en belaagd, men gooide soms met stenen. U onderhield uw relatie met A. (...). Daarnaast had u sinds 2016 op regelmatige basis seks met uw buurman S. (...). Zijn kamer lag op het dak van zijn woning. Op een gegeven moment hadden u en S. (...) seksuele betrekkingen op zijn kamer toen een buurvrouw van op haar dak jullie zag. Zij lichtte uw familie in over wat ze had gezien. Uw familie kwam woedend naar S. (...) huis en mensen van de wijk kwamen ook kijken. Uw familie nam u mee naar een kamer bovenin uw huis en u werd hier opgesloten. Uw broer E. (...) sloeg u. Uw maternale oom A. (...) – en tevens de imam van uw lokale moskee – brandmerkte u met een houten voorwerp op uw handen en uw voeten. Terwijl u opgesloten zat, overlegden personen van de moskee en van de wijk met elkaar over wat er met u zou moeten gebeuren. Er werd gezegd dat u uw geloof had verlaten en dat uw bloed moest worden vergoten, dit alles maakte u bang. Diezelfde nacht kon u ontsnappen uit de kamer waarin u opgesloten zat door de deur kapot te maken; uw ouders en broer hoorden u niet vertrekken. U ging naar het huis van A. (...) en bleef daar gedurende twee of drie dagen. Jullie besloten samen om naar Nador te gaan.

In oktober 2017 ging u dus samen met A. (...) van Casablanca naar Nador. Daar huurden jullie tijdelijk een kamer. In Nador ontving u dreigberichten van uw familie via Whatsapp. Vijf à zes dagen later verlieten jullie samen Marokko, jullie zwommen van Nador naar Melilla, Spanje. Eenmaal in Melilla aangekomen, beëindigden jullie de relatie. Sindsdien hebt u geen contact meer gehad met A. (...), u stuurde hem wel berichten maar hij antwoordt niet. U verbleef drie à vier maanden in verschillende steden in Spanje. Vervolgens reisde u verder naar Frankrijk, waar u ongeveer 25 dagen bleef. In augustus of september 2018 reisde u naar België.

Nadat u in België was toegekomen leefde u gedurende twee jaar hoofdzakelijk op straat. In 2020 leerde u M. (...) kennen, een persoon van Latijns-Amerikaanse afkomst. Jullie hadden gedurende twee jaar een seksuele relatie en u mocht inwonen bij hem. U verbleef na aankomst in totaal acht jaar illegaal in België, u kon af en toe in het zwart werken.

Op 27 maart 2026 werd u wegens zwartwerk en illegaal verblijf opgepakt door de politie. U werd vervolgens in het gesloten centrum van Merksplas geplaatst. Op 10 mei 2026 zou u worden gerepatrieerd naar uw herkomstland Marokko maar u verzette zich hiertegen.

Op 22 mei 2026 hebt u vanuit het gesloten centrum in Merksplas een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Bij terugkeer naar Marokko vreest u gedood te worden door uw familie vanwege uw homoseksualiteit. Bovendien is homoseksualiteit bij wet verboden in Marokko.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Bij KB van 3 december 2025 werd Marokko vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen, en dit om onderstaande redenen.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw verblijf in België gebruik heeft gemaakt van verschillende identiteiten. Zo heeft u bij een politiecontrole in 2018 gebruik gemaakt van een alias. U verklaarde M. S. (...) te heten en geboren te zijn op 10 februari 2002. Tevens gaf u andere namen van uw ouders dan deze die u in het kader van uw asielprocedure opgaf (Administratief rapport van controle van een vreemdeling, documenten buiten de asielprocedure: zie administratief dossier). Echter verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u nooit een andere naam of geboortedatum hebt gebruikt (CGVS notities persoonlijk onderhoud (verder NPO), p. 6). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u in 2018 foutieve identiteitsgegevens verschaftte omdat u bang was dat de Belgische autoriteiten u zouden terugsturen naar Marokko (NPO, p. 25). Dat u uw werkelijke identiteit aanvankelijk achterhield voor de Belgische autoriteiten en dit met de intentie om deze te misleiden, wijst op een manifest gebrek aan medewerking, dat niet in overeenstemming te brengen is met een nood aan internationale bescherming.

Doordat u er niet voor terugdeinsde om valse verklaringen af te leggen omtrent uw juiste identiteit - in casu uw naam en geboortedatum - moeten uw verklaringen met enige terughoudendheid worden bekeken. Indien u daadwerkelijk een terechte vrees ten aanzien van Marokko en werkelijk een nood aan internationale bescherming zou hebben, is het weinig aannemelijk dat u uw ware identiteit zou trachten te verhullen. Dat u stelt dat u dit deed omdat u een uitwijzing naar Marokko vreesde (zie infra), is geen verschoningsgrond voor deze discrepantie.

Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan verder verwacht worden dat hij op zijn minst een ernstige poging onderneemt om zijn identiteit te staven. Het ontbreken van enig origineel identiteitsbewijs, of zelfs maar een kopie, ondermijnt uw geloofwaardigheid bovendien enkel verder. Dat u verklaart wel te beschikken over een identiteitskaart en paspoort maar dat u deze bij uw werkgever in bewaring heeft gegeven, en dat u aldus geen kopieën kan verschaffen (NPO, p. 9), duidt wederom op een gebrek aan medewerking van uwentwege. Deze vaststelling tast uw geloofwaardigheid dan ook verder aan.

Verder dient er te worden gewezen op het feit dat u al sinds 2018 in België bent en pas asiel aanvraag nadat u werd opgepakt wegens zwartwerk en illegaal verblijf, en u zelfs in het gesloten centrum van Merksplas – waar u werd vastgehouden – nog twee maanden wachtte alvorens een aanvraag in te dienen. Slechts wanneer de Belgische overheid u in mei 2026 probeerde te repatriëren naar uw herkomstland maar u dit de dag zelf weigerde, verzoekt u dagen later pas om internationale bescherming (Verslag niet vertrek d.d. 10.05.2026, documenten buiten de asielprocedure: zie administratief dossier). Het hoeft geen betoog dat dit geenszins wijst op de aanwezigheid van een nood aan bescherming in uw hoofde.

Ter zake verklaart u dat u uw familie en de Marokkaanse autoriteiten vreest vanwege uw seksuele oriëntatie, in casu uw homoseksualiteit.

In het licht van de elementen in uw dossier maakt u uw asielmotieven evenwel geenszins aannemelijk.

Hoewel het Commissariaat-generaal constateert dat het niet evident is de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten. In casu werd echter vastgesteld dat uw verklaringen over uw vermeende geaardheid, de bewustwording daartoe, uw relaties en uw kennis omtrent deze gemeenschap allerminst konden overtuigen en weinig oprecht leken te zijn.

Zo zijn uw verklaringen aangaande de bewustwording van uw geaardheid vooreerst geenszins doorleefd te noemen. Vooreerst dient gezegd te worden dat u stelt te zijn opgegroeid binnen een strikt religieus, soennitisch islamitisch gezin in Marokko, waarbij u wist dat uw ouders uw seksuele oriëntatie niet zouden aanvaarden. Bovendien is uw maternale oom de imam van uw lokale moskee (NPO, p. 14-15). In een dergelijke context kan er redelijkerwijs verwacht worden dat het bewustwordingsproces over uw specifieke

geaardheid, namelijk uw aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht, een lang en complex gegeven was. Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u dit proces summier beschrijft in één zin, namelijk dat u voor het eerst het gevoel kreeg dat u aangetrokken werd tot jongens toen u twaalf of dertien jaar was (NPO, p. 16). Pogingen om u hierover meer te laten uitweiden, zorgden niet voor meer doorleefde of spontane verklaringen hierover. Gevraagd naar meer verduidelijking, stelt u louter dat u één keer seks had met A. (...) en “sindsdien is dat zo gebleven” (NPO, p. 16). Ook de pogingen om u meer te laten vertellen over de context waarin u deze aantrekking ontdekte, verklaart u vaagweg dat u A. (...) op school zag en dat u in hem zag wat u wou, uw hart werd naar hem getrokken (NPO, p. 17). Dit alles is bijzonder vaag en algemeen.

Het is des te vreemder dat u zich niet meer vragen zou hebben gesteld bij uw beweerde bewustwording en u geenszins verklaringen kan afleggen over enige vorm van introspectie aangaande deze gevoelens en aantrekking naar personen van hetzelfde geslacht. U schetst een situatie waarbij u als jonge tiener plots en onmiddellijk wist dat u aangetrokken was tot jongens. Nergens doorheen uw onderhoud geeft u te kennen dat het hele proces van bewustwording omtrent uw seksuele oriëntatie in een niet tolerante maatschappij bij u ook maar iets van twijfels, overwegingen of bepaalde emoties teweegbracht. Gevraagd naar welke gedachten of bedenkingen er in u opkwamen nadat u zich gewaar werd van uw geaardheid, zegt u tweemaal dat u gerust en blij was met de ontdekking van uw aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht. U was enkel bang dat uw familie u zou betrappen (NPO, p. 17). U geeft aldus geenszins blijk van enige diepgang of innerlijke worsteling of vraagstelling, hetgeen verdere vraagtekens oproept bij uw geloofwaardigheid.

Voorts legt u stereotiepe, vage en onaannemelijke verklaringen af betreffende uw relatie met A. (...). Zo verklaart u vooreerst dat u, nadat u op school voor het eerst gevoelens van aantrekking had gehad bij een jongen namelijk A. (...), kon weten dat A. (...) ook op jongens viel aan de hand van zijn handelingen en bewegingen en zijn kledij. Hij ageerde, bewoog en kleepte zich namelijk “zoals meisjes” (NPO, p. 17). Dit zijn bijzonder stereotiepe en algemene verklaringen die opnieuw doen twifelen aan uw geloofwaardigheid. Verder blijft u bij enkele algemeenheden wanneer u werd gevraagd naar de kenmerken en bijzonderheden van A. (...) die maakten dat u verliefd werd op hem, namelijk dat jullie in alles overeenkwamen, elkaar in gesprekken aanvulden en geheimen met elkaar deelden (NPO, p. 20). Verdere pogingen om u hierover persoonlijk en doorleefd te laten vertellen, resulteren in niets. U stelt louter dat u en A. (...) praatten over welke zaken jullie samen zouden doen, zoals naar zee gaan of wandelen of voetballen (NPO, p. 20), hetgeen wederom erg vaag en algemeen is. Dat u vervolgens, wanneer u wordt gevraagd naar het emotionele aspect van jullie relatie, antwoordt dat u na uw eerste seksuele contact met A. (...) aangetrokken was tot hem en u zich sindsdien goed voelt bij hem (NPO, p. 20-21), is opnieuw zodanig oppervlakkig en stereotiep dat het ernstige vraagtekens bij uw geloofwaardigheid oproept. Verder slaagt u er niet in om zelfs maar één van de gezinsleden van A. (...) bij naam te noemen (NPO, p. 21). Dit is bijzonder merkwaardig aangezien u herhaaldelijk verklaart vaak bij A. (...) thuis te zijn geweest: zijn familie accepteerde namelijk zijn geaardheid (NPO, p. 11, 17, 20 Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) Vragenlijst CGVS: zie administratief dossier). U was zelfs na uw ontsnapping uit uw huis meteen naar A. (...)’s huis gegaan en bent daar dan nog twee à drie dagen verbleven (NPO, p. 23). Overigens kan hier nog worden opgemerkt dat u bij de DVZ had verklaard dat uw relatie met A. (...) reeds in 2016 was beëindigd (DVZ Vragenlijst CGVS: zie administratief dossier). Echter stelde u bij het CGVS dat uw en A. (...)’s relatie op de klippen liep tijdens jullie reis, in Melilla (NPO, p. 11). Deze vaststelling doet verdere twijfels rijzen met betrekking tot de waarachtigheid van uw verklaringen.

Tevens kan ook geen geloof worden gehecht aan uw relaas over uw relatie met uw buurman S. (...) in Marokko omwille van het volgende. Andermaal vervalt u in bijzonder summiere en algemene verklaringen. Het eerste contact met S. (...) zou gelegd zijn geweest toen u zijn hand aanraakte, hierop streelden jullie elkaar en “zo is de relatie begonnen” (NPO, p. 21). U en S. (...) begonnen hierop een seksuele relatie met elkaar. Hierbij is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u, de conservatieve Marokkaanse samenleving én uw strikt religieus gezin indachtig, telkens u seksuele betrekkingen wilde S. (...) gewoon telefonisch diende te contacteren, waarna jullie elkaar konden ontmoeten bij hem thuis (NPO, p. 21). Hierbij bestonden de enige ‘voorzorgsmaatregelen’ die jullie namen ter voorkoming dat jullie relatie ontdekt werd, eruit dat jullie elkaar enkel ontmoetten wanneer er niemand anders thuis was. Verder luisterden jullie tijdens jullie afspraakjes of er niemand de trappen opkwam naar S. (...) kamer (NPO, p. 21-22). Uw verklaring in deze komt dan ook weinig aannemelijk over gezien de Marokkaanse context.

Bovendien komt het zeer onaannemelijk over dat u, nadat uw ouders uw geaardheid te weten waren gekomen ten gevolge van uw arrestatie en uw verschijnen voor de rechtbank in 2016 – overigens een blote bewering die u verder met niets staft – en u omwille hiervan meermaals opsloten en ondervraagd, zodanig veel vrijheid genoot dat u zowel uw relatie met A. (...) als met S. (...) kon onderhouden (NPO, p. 15).

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de gebeurtenissen nadat de relatie tussen u en S. (...) ontdekt werd, hetgeen aanleiding gaf tot uw vertrek uit Marokko. Bij de DVZ verklaarde u dat u na uw arrestatie en verschijning voor de rechter, in 2016, dagenlang thuis werd vastgehouden en geslagen

en dat uw oom Abdallah toen brandmerken aanbracht op uw armen, handen en voeten (DVZ Vragenlijst CGVS: zie administratief dossier). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal daarentegen stelt u dat u deze mishandelingen pas veel later onderging, nl nadat uw en S. (...) relatie ontdekt werd, en dat u enkel op uw handen en voeten gebrandmerkt werd (NPO, p. 15). Dat u over deze elementen, die de kern van uw vrees voor vervolging en de concrete aanleiding voor uw vertrek uit uw herkomstland Marokko vormen, tegenstrijdige verklaringen aflegt, toont andermaal aan dat de door u geschetste gang van zaken in zijn geheel niet klopt.

Verder kunnen uw verklaringen over uw beleving van uw seksualiteit in België ook niet overtuigen. U verklaart ongeveer twee jaar, van 2020 tot 2022, een relatie te hebben gehad met ene M. (...), een man van Latijns-Amerikaanse oorsprong. Aanvankelijk zegt u dat jullie een romantische relatie hadden (NPO, p. 12), maar later verklaart u dan weer dat dit louter een seksuele verhouding was (NPO, p. 20). Tevens stelt u vreemd genoeg, wanneer er naar de naam van deze persoon werd gevraagd, dat deze Ma. (...) kan zijn. Zijn volledige naam kent u niet, hetgeen de wenkbrauwen doet fronsen aangezien u gedurende twee jaar met hem zou hebben samengewoond (NPO, p. 19-20). Zulke oppervlakkige en weinig overtuigende verklaringen zijn dan ook weinig ernstig te noemen.

Ten slotte blijkt uit uw administratief dossier dat u ten aanzien van de politie geheel andere redenen gaf voor uw komst en uw verblijf in België. Zo verklaarde u dat u hier was om te studeren (Administratief rapport controle van een vreemdeling dd. 13.08.2018: zie administratief dossier), en zei u later dan weer dat u in België was om te werken (Administratief rapport illegaal verblijf en zwartwerk d.d. 03.2026: zie administratief dossier). Verder zei u in 2018 geen probleem te hebben met een terugkeer naar uw herkomstland. In maart 2026 zei u dan weer dat u enkel en alleen voor het gebrek aan werk en de moeilijker levensomstandigheden niet wenste terug te keren naar Marokko en stelde u: 'Je n'ai aucun problème à retourner dans mon pays'. Geconfronteerd met deze vaststellingen ontkent u en hervalt u opnieuw in algemeenheden en vaagheden (NPO, p. 24-25). Het is daarenboven niet ernstig te nemen dat u gedurende de keren dat u in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten nooit of te nimmer gewag maakte van uw geaardheid toen u gevraagd werd wat u belemmerde om terug te keren naar uw thuisland. Dit ondermijnt wederom uw asielrelaas.

Bovenstaand geheel aan vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw voorgehouden geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt, bijgevolg kan er geen nood aan bescherming hiervoor blijken.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond.

U legt geen documenten neer die bovenstaande beoordeling zouden kunnen wijzigen.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet), doordat de bestreden beslissing het verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk toetst aan Verordening (EU) 2024/1347, hoewel de verordening op datum van de beslissing nog niet toepasselijk was.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van "artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3 en 48/6 Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het

zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, doordat de verwerende partij de seksuele oriëntatie van verzoeker afwijst vanuit een stereotiep en normatief verwachtingspatroon.”

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat de verwerende partij, na een gebrekkige geloofwaardigheidsbeoordeling, nalaat de individuele beschermingsnood van verzoeker te toetsen aan actuele landeninformatie.”*

Tot slot gaat de verzoekende partij nog in op het videogehoor dat plaatsgevonden heeft en op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 juni 2026 inzake de wettelijke grondslag voor het houden van een videogehoor en de praktische modaliteiten.

3. De nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. Ook gaat de verwerende partij in op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 juni 2026 met nummer 73/2026 en voegt ze een privacyverklaring bij.

4. Aanvullende nota

4.1. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarbij ze een stuk bijbrengt van 24 april 2026 inzake een arbeidsrechtelijk geschil.

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5.2. Daar de bestreden beslissing na 12 juni 2026 genomen werd diende de verwerende partij overeenkomstig artikel 42 van de Verordening (EU) 2024/1347 toepassing te maken van voormelde Verordening bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

5.3. De verzoekende partij werd op 22 juni 2026 door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissariaat-generaal) gehoord door middel van een videoconferentie, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. De medewerker van het commissariaat-generaal en de tolk bevonden zich in de kantoren van het commissariaat-generaal. Gedurende een groot deel van het persoonlijk onderhoud was haar advocaat bij haar aanwezig in het gesloten centrum.

Artikel 57/5ter, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het aan het commissariaat-generaal toekomt om de verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, om na te gaan of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Tijdens een persoonlijk onderhoud in de zin van voormeld artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet wordt een verzoeker om internationale bescherming uitgenodigd om informatie mee te delen met betrekking tot zijn identiteit, zijn herkomst, de gronden voor zijn verzoek om internationale bescherming en zijn mogelijkheden tot terugkeer.

Artikel 57/5quater, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet erin dat de ambtenaar van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud schriftelijk nota neemt van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming, dat die notities een getrouwe weergave vormen van de gestelde vragen en van de gegeven antwoorden en dat zij minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens bevatten. Deze bepalingen voorzien erin dat de vragen die werden gesteld en de antwoorden die zijn gegeven tijdens het onderhoud worden verwerkt.

Een persoonlijk onderhoud moet plaatsvinden in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd en dat het recht op eerbiediging van het privéleven dat, onder meer, de bescherming van persoonsgegevens en van persoonlijke informatie omvat, wordt gewaarborgd. Dit betekent

dat het gesprek plaatsvindt in een vertrouwelijke en veilige omgeving. Dit waarborgt de privacy van de betrokkene, beschermt gevoelige informatie en voorkomt dat derden (zoals buitenstaanders of autoriteiten in het land van herkomst) meeluisteren.

Het Grondwettelijk Hof erkent in zijn arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026 (ECLI:BE:GHCC:2026:ARR.073) dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie noodzakelijk gepaard gaat met een verwerking van persoonsgegevens (overwegingen B.8.2. en B.8.4). Dat geldt niet alleen voor de inhoud van het gesprek, maar ook voor de digitale doorgifte van gegevens en de verwerking van zogenaamde metagegevens. Met metagegevens wordt bedoeld op de persoonsgegevens die worden gegenereerd door het gebruik van de videoconferentiesoftware zelf, zoals de identiteit van de personen die inloggen, hun elektronische adressen enz. (overwegingen B.8.3.).

Aangezien een verwerking van persoonsgegevens raakt aan het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, dienen strikte regels te gelden inzake legaliteit, transparantie en voorzienbaarheid.

Het Grondwettelijk Hof overweegt in zijn arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026, naar aanleiding van twee prejudiciële vragen gesteld door de Raad van State over de grondwettigheid van een persoonlijk onderhoud per videoconferentie met daarbij de verstrekking van persoonsgegevens door middel van doorzending, het volgende:

“B.14.1. Op de door het verwijzende rechtscollège gestelde prejudiciële vragen dient te worden geantwoord dat de artikelen 51/5, 51/8, 51/10, 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 niet bestaanbaar zijn met de voormelde toetsingsnormen in zoverre zij :

- niet erin voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en niet voorzien in het bestaan van die verwerking;*
- niet voorzien in de verwerking van de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke welbepaalde doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet voorzien in een bewaartermijn van de gegevens die worden verzameld tijdens het onderhoud per videoconferentie;*
- en, ten slotte, niet erin voorzien dat het in die bepalingen beoogde onderhoud per videoconferentie kan plaatsvinden.*

B.14.2. Het Hof stelt echter vast dat de in het geding zijnde bepalingen anders kunnen worden geïnterpreteerd, aangezien daarin nergens wordt gepreciseerd dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud mogelijk per videoconferentie kan plaatsvinden. Zij kunnen dus in die zin worden geïnterpreteerd dat zij een onderhoud per videoconferentie niet toestaan. In die interpretatie zijn de in het geding zijnde bepalingen bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Het Grondwettelijk Hof heeft niet gezegd dat videoconferenties op zich ongrondwettig zijn. Ter volledigheid duidt de Raad erop dat onder ‘videoconferentie’ kan worden verstaan: *“een rechtstreekse audiovisuele verbinding, in real time, met als doel het verzekeren van een multidirectionele en gelijktijdige communicatie van beeld en geluid en een visuele, auditieve en verbale interactie tussen meerdere geografische van elkaar verwijderde personen of groepen van personen”* (artikel 27/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Wel heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat de toen voorliggende wettelijke basis onvoldoende was wanneer de betrokken bepalingen zo worden geïnterpreteerd dat zij een persoonlijk onderhoud per videoconferentie toelaten. De wet regelt immers niet:

- welke metagegevens worden verwerkt;
- of beeld- en geluidsgegevens worden verwerkt;
- wie toegang heeft tot die gegevens;
- voor welke doeleinden die gegevens gebruikt worden;
- hoe lang die gegevens bewaard worden;
- en zelfs niet uitdrukkelijk dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie mogelijk is.

Het Hof heeft daarbij expliciet verwezen naar artikel 22 van de Grondwet (bescherming van het privéleven), de AVG en artikel 8 van het EVRM (waarvan de draagwijdte analoog is aan die van artikel 22 van de Grondwet) en oordeelde in wezen dat de toen voorliggende bepalingen van de Vreemdelingenwet niet

voldeden aan het wettigheidsbeginsel inzake gegevensbescherming. Het Hof oordeelde dat het wettigheidsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet niet zover gaat dat het de wetgever ertoe verplicht elk aspect van de verwerking van persoonsgegevens zelf te regelen. Een delegatie aan een ander orgaan is niet in strijd met dat beginsel, voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen vooraf door de wetgever zijn vastgesteld. Bijgevolg moeten de essentiële elementen van de verwerking van persoonsgegevens in de wet zelf worden vastgelegd. Het Hof somt hierbij op dat de volgende elementen, ongeacht de aard van de betrokken aangelegenheid, in beginsel essentiële elementen uitmaken; 1° de categorie van verwerkte gegevens, 2° de categorie van betrokken personen, 3° de met de verwerking nagestreefde doelstelling, 4° de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens en 5° de maximumtermijn voor het bewaren van de gegevens (overwegingen B.7.6.). Het Hof wees er verder op dat inzake de bescherming van de persoonsgegevens de vereiste van voorzienbaarheid, overeenkomstig artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, impliceert dat voldoende precies moet worden bepaald in welke omstandigheden de verwerking van persoonsgegevens zijn toegelaten (overweging B.7.7.).

Uit het arrest nr. 73/2026 volgt dat zonder voldoende wettelijke omkadering het gebruik van videoconferentie bij het afnemen van een persoonlijk onderhoud van een verzoeker om internationale bescherming niet verenigbaar is met het recht op privacy en de regels inzake gegevensbescherming.

Artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026), luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan in gerechtvaardigde omstandigheden het persoonlijk onderhoud per videoconferentie voeren.

§ 2. De verzoeker kan schriftelijk en in de proceduretaal de redenen voor een eventueel bezwaar tegen het persoonlijk onderhoud per videoconferentie aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meedelen, binnen de termijn bepaald bij koninklijk besluit.

§3. Als hij de reden die ter verantwoording van het bezwaar bedoeld in paragraaf 2 geldig acht, roept de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker op een latere datum opnieuw op voor een persoonlijk onderhoud of verzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.

§4. Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud wordt vastgesteld dat het niet aangewezen is dat het onderhoud per videoconferentie wordt gevoerd, roept de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker op een latere datum op om het persoonlijk onderhoud verder te zetten of verzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.”

Op heden voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 57/5sexies aldus uitdrukkelijk in een wettelijke basis voor het commissariaat-generaal om in 'gerechtvaardigde omstandigheden' een persoonlijk onderhoud per videoconferentie te voeren. Echter, toen het persoonlijk onderhoud door middel van een videoconferentie plaatsvond werd het nieuwe artikel net gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Nu het Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken over de (on)grondwettelijkheid van de hoger weergegeven normen moet in de gegeven omstandigheden worden vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud - een essentieel onderdeel van de beschermingsprocedure - zoals die *in casu* werd georganiseerd via videoconferentie door de commissaris-generaal werd afgenomen op een onwettige wijze zonder voldoende wettelijke basis en zonder voldoende wettelijke regeling van de gegevensverwerking en de modaliteiten van het systeem, hetgeen raakt aan de kern van de procedure.

Voorts blijkt uit een lezing van het betreffende arrest nr. 73/2026 immers duidelijk dat het Grondwettelijk Hof als tweede cumulatief gebrek de afwezigheid van procedurele waarborgen inzake gegevensverwerking heeft vastgesteld. Heden wordt in de wet nog steeds niet voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en zelfs het bestaan op zich van een dergelijke verwerking komt er niet in voor. Verder blijkt niet welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie. Ook welke doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie en wat de bewaartermijn is van de gegevens die worden verzameld tijdens het persoonlijk onderhoud per videoconferentie is niet geregeld. De wet van 16 juni 2026 voegt dus enkel een uitdrukkelijke wettelijke basis voor het voeren op zich van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie toe, zonder de inhoudelijke gegevensbeschermingswaarborgen in te vullen die het Grondwettelijk Hof als constitutief heeft aangemerkt.

In haar advies nr. 47/2026 van 17 maart 2026, met betrekking tot het voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, stelde de Gegevensbeschermingsautoriteit reeds dat artikel 59 van het voorontwerp (het huidige artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet) geen nadere regels bevat voor de persoonsgegevensverwerkingen die noodzakelijkerwijze door het commissariaat-generaal zullen worden uitgevoerd wanneer het persoonlijke onderhouden via videoconferentie voert (*Parl. St. Kamer* DOC 56 1401/002, p. 32-34). De Gegevensbeschermingsautoriteit gaf aan dat hierin nochtans dient te worden voorzien als waarborg voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen en stipte elders in het advies aan dat de persoonsgegevens die in het kader van het persoonlijk onderhoud van een verzoek om internationale bescherming worden verstrekt en verwerkt vaak zullen behoren tot bijzondere categorieën van gegevens in de zin van artikel 9 van de AVG (zie tevens *infra*) en betrekking hebben op personen die zich in een kwetsbare situatie bevinden. De Gegevensbeschermingsautoriteit adviseerde onder meer, na kennis te hebben genomen van de door het commissariaat-generaal verstrekte informatie dat geen opnames zullen gemaakt worden van de videoconferentie, dat het aangewezen is dit uitdrukkelijk te verbieden en te bepalen, naar het voorbeeld van artikel 27/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Zij adviseerde eveneens dat het commissariaat-generaal, bij het houden van persoonlijke onderhouden via videoconferentie, zijn verwerkingen van persoonsgegevens beperkt tot het verzamelen van gegevens betreffende de personen die aan het onderhoud deelnemen en die noodzakelijk zijn voor de werking van het videoconferentiesysteem, alsmede tot de gegevensverwerkingen die nodig zijn voor de *realtime* overdracht van beeld en geluid aan deze personen. Nog volgens de Gegevensbeschermingsautoriteit diende eveneens te worden bepaald dat het commissariaat-generaal de verwerkingsverantwoordelijke is voor deze verwerkingen van persoonsgegevens. Tot slot gaf de Gegevensbeschermingsautoriteit aan dat, eveneens als waarborg voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen, aanvullende voorwaarden moesten worden opgenomen in artikel 57/5sexies in ontwerp, opdat het commissariaat-generaal kan beslissen om de onderhouden via videoconferentie te laten plaatsvinden. Het ging er meer bepaald om dat de personen die aan het onderhoud via videoconferentie deelnemen daaraan op effectieve wijze kunnen deelnemen, dat zij zonder technische belemmeringen kunnen worden gezien en gehoord, dat zij dezelfde rechten genieten als bij fysieke onderhouden en dat zij, indien zij worden bijgestaan door een advocaat of vertegenwoordiger, tijdens het onderhoud via videoconferentie vertrouwelijk met deze kunnen communiceren.

In haar advies verwees de Gegevensbeschermingsautoriteit naar artikel 27/1 van de RvS-wet. § 1 van dit artikel geeft omstandig weer wanneer een zitting per videoconferentie kan plaatsvinden en onder welke cumulatieve voorwaarden en § 2 bevat de waarborgen van de organisatie en het verloop van de zitting per videoconferentie. In § 5, eerste lid, wordt de Raad van State uitdrukkelijk aangewezen als verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4, punt 7), van de AVG. In de leden 2 tot 4 van § 5 en in § 6 wordt uitgebreid aandacht besteed aan het doel van de persoonsgegevensverwerking, het verbod tot opname, bewaring of elke vorm van verwerking van de videoconferentie na afloop van de zitting via videoconferentie van verwerkte persoonsgegevens en de straf die hierop staat.

De Raad wijst er verder op dat artikel 763ter van het Gerechtelijk Wetboek eveneens voorziet in een uitgebreide wettelijke regeling voor het gebruik van videoconferentie in gerechtszaken. In dit artikel wordt bepaald wat het doel is van het gebruik van de videoconferentie in gerechtszaken, wie de beheerder is van het videoconferentiesysteem en waarvoor deze instaat, wie de (gezamenlijke) verwerkingsverantwoordelijken zijn in de zin van de AVG en van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, welke de categorieën van gegevens zijn die worden verwerkt (waarbij aandacht is voor verwerking van persoonsgegevens van natuurlijke personen, voor metagegevens gegenereerd door de connectie met het videoconferentiesysteem, voor de afbeelding en de stem van de personen die deelnemen aan de zitting, voor de gegevens, met inbegrip van de persoonsgegevens, meegedeeld in de loop van de zitting en voor de gegevens betreffende de zitting waaraan wordt deelgenomen en het uniek identificatienummer van het dossier dat ter zitting wordt behandeld), wat de bewaartermijn van de gegevens is en wie toegang heeft tot de metagegevens.

In de uiteindelijke aanneming van de wet werd er geen rekening gehouden met de hoger weergegeven opmerkingen die de Gegevensbeschermingsautoriteit in haar advies nr. 47/2026 heeft geformuleerd. Zo is het commissariaat-generaal niet uitdrukkelijk aangeduid als verwerkingsverantwoordelijke, is niet bepaald dat het gebruik van videoconferentie uitzonderlijk moet blijven (men spreekt enkel van 'in gerechtvaardigde omstandigheden' die evenwel in de memorie van toelichting verder en genoegzaam worden toegelicht), ontbreekt een uitdrukkelijk verbod op het opnemen van de onderhouden, evenals diverse andere waarborgen met betrekking tot het goede verloop van de onderhouden en tot de gegevensverwerking, die beperkt dient te blijven tot hetgeen noodzakelijk is voor de werking van het videoconferentiesysteem.

Bij haar nota met opmerkingen voegt de verwerende partij een 'Privacyverklaring persoonlijk onderhoud via videoconferentie – verzoekers om internationale bescherming' (bijlage 1). Het volstaat echter niet dat de

procedurele waarborgen voor gegevensverwerking die het Grondwettelijk Hof heeft vastgesteld en als essentieel geacht en die *supra* zijn weergegeven in een dergelijke privacyverklaring zijn opgenomen.

Voorts kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij benadrukt dat met het gebruikte systeem van videoconferentie geen metagegevens met persoonsgegevens van de verzoeker om internationale bescherming worden gedeeld omdat er anonieme accounts worden gebruikt en er daarnaast gewerkt wordt met *end-to-end-encryptie* (E2EE) waarbij het sleutelbeheer bij de verwerkingsverantwoordelijke, het commissariaat-generaal, ligt en niet bij de verwerker. Deze beveiliging waarborgt volgens de verwerende partij dat derden (bv. de leverancier) geen toegang hebben tot het persoonlijk onderhoud. De Raad stipt aan dat het gebruik van anonieme accounts niet automatisch betekent dat de verwerking van de persoonsgegevens buiten de AVG valt. De kernvraag is of er sprake is van persoonsgegevens. Volgens de definitie vervat in artikel 4, punt 1), van de AVG wordt onder persoonsgegevens verstaan *“alle informatie over een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon („de betrokkene”); als identificeerbaar wordt beschouwd een natuurlijke persoon die direct of indirect kan worden geïdentificeerd, met name aan de hand van een identicator zoals een naam, een identificatienummer, locatiegegevens, een online identicator of van een of meer elementen die kenmerkend zijn voor de fysieke, fysiologische, genetische, psychische, economische, culturele of sociale identiteit van die natuurlijke persoon”*. Een persoonlijk onderhoud via videoconferentie waarbij beeld en/of geluid worden verwerkt valt in de context van een onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming steeds onder de AVG, ook wanneer deelnemers onder een pseudoniem of anoniem account deelnemen. Zo is de verzoeker om internationale bescherming bekend bij de verwerkingsverantwoordelijke. Hoewel in de videoconferentiesoftware een anonieme gebruikersnaam wordt gebruikt, weet het commissariaat-generaal wie wordt gehoord. De videoconferentie maakt deel uit van het administratief dossier. De verwerking heeft aldus betrekking op een identificeerbare natuurlijke persoon. Vervolgens wijst de Raad erop dat beeld en stem persoonsgegevens zijn. Tijdens een onderhoud worden de stem en vaak ook het beeld van de verzoeker om internationale bescherming, de tolk en de medewerker van het commissariaat-generaal verwerkt. Deze gegevens maken identificatie mogelijk en zijn daarom persoonsgegevens in de zin van artikel 4, punt 1), van de AVG. Het gebruik van pseudoniemen of anonieme accounts verandert dit niet. De AVG bepaalt net dat gepseudonimiseerde gegevens nog steeds persoonsgegevens zijn, zolang de betrokkene met aanvullende informatie kan worden geïdentificeerd (overweging 26 en artikel 4, punt 5), AVG). Een anonieme accountnaam is in de praktijk slechts een vorm van pseudonimisering. Tijdens een persoonlijk onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming worden bovendien vaak gegevens verwerkt waaruit ras of etnische afkomst, religieuze of levensbeschouwelijke overtuigingen, politieke opvattingen, gezondheid, seksuele gerichtheid of andere gevoelige informatie kan blijken. Dit zijn veelal bijzondere categorieën van persoonsgegevens in de zin van artikel 9 van de AVG. Daarnaast kunnen de verklaringen gegevens bevatten over strafrechtelijke veroordelingen en strafbare feiten (artikel 10 AVG), hetgeen noopt tot passende waarborgen.

De Raad is van oordeel, gelet op het geheel van voorgaande elementen, dat het gegeven dat het persoonlijk onderhoud per videoconferentie plaatsvindt middels het werken met anonieme accounts (en het werken met *end-to-end-encryptie*) niets afdoet aan de toepasselijkheid van de AVG. De verwerking van persoonsgegevens maakt integraal deel uit van de behandeling van een individueel verzoek om internationale bescherming, waarbij de betrokkene voor de verwerkingsverantwoordelijke (het commissariaat-generaal) identificeerbaar is en waarbij bovendien veelal bijzondere categorieën van persoonsgegevens worden verwerkt. Ook in de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt het begrip ‘persoonsgegevens’ ruim uitgelegd (zie bv. HvJ 4 september 2025, C-413/23 P over gepseudonimiseerde gegevens).

Waar de verwerende partij opwerpt dat er geen opname wordt gemaakt van het persoonlijk onderhoud via het systeem dat gebruikt wordt voor videoconferentie en er aldus geen bewaring plaatsvindt, merkt de Raad op, het hierboven aangehaalde advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit indachtig, dat het aangewezen is dit uitdrukkelijk te verbieden en te bepalen dat het commissariaat-generaal, bij het houden van persoonlijke onderhouden via videoconferentie, zijn verwerkingen van persoonsgegevens beperkt tot het verzamelen van gegevens betreffende de personen die aan het onderhoud deelnemen en die noodzakelijk zijn voor de werking van het videoconferentiesysteem, alsmede tot de gegevensverwerkingen die nodig zijn voor de *realtime* overdracht van beeld en geluid aan deze personen. Aangezien dit beschouwd moet worden als een essentieel element van de gegevensverwerking kan het niet volstaan dit in een privacyverklaring op te nemen. Bovendien stelt deze privacyverklaring uitdrukkelijk dat het commissariaat-generaal voor de realisatie van het persoonlijk onderhoud via een systeem van videoconferentie een beroep doet op een verwerker, waarbij potentieel sprake kan zijn van doorgifte aan landen die niet tot de Europese Unie behoren. De loutere vermelding dat de overeenkomst met deze verwerker veiligheidsclausules bevat, zonder deze verder te specificeren, en dat door de versleuteling van het persoonlijk onderhoud een passend niveau van bescherming van persoonsgegevens wordt gegarandeerd, zonder hieromtrent verdere informatie te verstrekken, volstaat in de huidige stand van zaken niet als garantie dat dergelijke doorgifte niet kan plaatsvinden.

Tot slot haalt de verwerende partij aan dat de notities van het persoonlijk onderhoud deel uitmaken van het administratief dossier waardoor de bewaartermijn van het administratief dossier geldt. De Raad stipt aan, los van de vaststelling dat deze bewaartermijn enkel in de privacyverklaring is opgenomen, dat dit enkel betrekking heeft op de notities van het persoonlijk onderhoud als dusdanig doch geenszins op de verwerking via videoconferentie.

Bovendien miskent de verwerende partij door te suggereren dat de praktische werkwijze van het commissariaat-generaal (anonieme accounts, E2EE-encryptie, geen opname, bewaartermijn conform het administratief dossier) de wettelijke leemten compenseert, de dwingende aard van artikel 6, lid 3, van de AVG. Zo moet de rechtsgrond voor de verwerking worden vastgesteld bij wet of Unierecht. Het volstaat niet dat de verwerkingsverantwoordelijke via interne richtlijnen of een privacyverklaring waarborgen voorziet. De Vreemdelingenwet zwijgt over de essentiële elementen inzake gegevensverwerking. Aldus is er geen sprake van een duidelijke en voorzienbare rechtsgrond die de AVG, alsook artikel 8 van het EVRM opleggen. Hieruit volgt dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 19 juni 2026, met name voor wat betreft de hoger vermelde procedurele waarborgen inzake gegevens bescherming, werd gehouden zonder een toereikende wettelijke grondslag in de zin van artikel 6, lid 3, van de AVG, gelezen in samenhang met artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 EVRM. Dit levert een substantiële onregelmatigheid op die door de Raad niet kan worden hersteld.

Het persoonlijk onderhoud vormt een essentieel onderdeel van de asielprocedure. Wanneer dat volledig door middel van videoconferentie gebeurt zonder voldoende wettelijke regeling van de gegevensverwerking en de modaliteiten van het systeem, raakt dat niet een bijkomstig aspect maar de kern van de procedure. Het commissariaat-generaal heeft *in casu* een procedurevorm gebruikt waarvoor de wetgever de essentiële waarborgen niet heeft vastgelegd.

5.4. Gelet op het feit dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 2.60, § 2, tweede lid, van de RvV-wet worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 juni 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zeventien juli tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. VERSCHOOTEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VERSCHOOTEN

M. RYCKASEYS